

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobců: **a) N. B.**, , a **b) U. A. B.**, žalobkyně b) zast. zákonným zástupcem žalobcem a), oba zast. Mgr. Gabrielou Kopuleťou, advokátkou se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2017, č. j. OAM-136/ZA-ZA11-ZA05-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 12. 2018, č. j. 31 Az 13/2017 - 67,

takto:

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 12. 2018, č. j. 31 Az 13/2017 - 67, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 16. 11. 2017, č. j. OAM-136/ZA-ZA11-ZA05-2017, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobců **se p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 10 520 Kč. Tato částka bude vyplacena Mgr. Gabriele Kopuleté, advokátce se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) rozhodlo výše označeným rozhodnutím ze dne 16. 11. 2017, že se žalobci a) a jeho nezletilé dceři narozené na území ČR, tedy žalobkyni b), neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podali žalobci žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Krajský soud dospěl k závěru, že žalobce a) (dále jen „žalobce“) neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za niž by byl pronásledován. Rovněž nebylo prokázáno, že mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Potíže, které ve vlasti měl, nedosáhly takové úrovně, aby je bylo možné označit za pronásledování. Zemi původu opustil bez jakýchkoliv problémů legálně letecky. Poslední problém s policií měl mít v roce 2012, poté žádným potíží až do září roku 2016 vystaven nebyl. Krajský soud nezpochybnil, že žalobce byl členem organizací, jejichž program byl částečně politický a že se účastnil jejich jménem různých mítinků. Tato jeho činnost však nedosahovala takové intenzity, aby bylo možno hovořit o pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Nebyly splněny ani důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu či doplňkové ochrany podle jeho § 14a a § 14b.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[3] Žalobci (dále též „stěžovatel a stěžovatelka“) podali proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Zopakovali, že stěžovatel je od roku 2009 členem různých nevládních organizací, které se věnují ochraně lidských práv, vedl politické diskuse s mladými lidmi, organizoval různá setkání a účastnil se řady protestních akcí. Popsal dvojici policejních výsledků v září a prosinci 2016, při nichž byl zbit, a domovní prohlídku, která proběhla poté, co s manželkou (*pozn. soudu:* její řízení o udělení mezinárodní ochrany je posuzováno v řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 9 Azs 20/2019) odešel do zahraničí. Vytkl žalovanému, že předchozí incident s místními obyvateli na venkově v srpnu 2016 nehodnotil i z hlediska udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, nýbrž pouze z hlediska možnosti udělení doplňkové ochrany. Žalovaný i krajský soud navíc interpretovali závěry ze zpráv o zemi původu jednostranně, aniž by přihlédli k okolnostem svědčícím ve prospěch stěžovatele. Z těchto zpráv jednoznačně vyplývá, že členové nevládních organizací, ochránci lidských práv a političtí aktivisté patří do ohrožené skupiny osob, která je ázerbájdžánským režimem nejvíce postižena. Trvá na tom, že jím popsané incidenty dosáhly svou intenzitou úrovně pronásledování a že krajský soud a žalovaný bagatelizují jeho životní situaci. Navíc nezohlednili, zda na ochránce a propagátory lidských práv nelze nahlížet také jako na sociální skupinu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Domovní prohlídka ve stěžovatelově bytě byla již přímou pohrůžkou omezující jej v dalším svobodném výkonu politického přesvědčení. Za absurdní označil tvrzení krajského soudu, že důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha o legalizaci pobytu. Ze všech těchto důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti trvá na správnosti svého rozhodnutí a odkazuje na něj a na napadený rozsudek krajského soudu, s nímž se ztotožňuje. Trvá na tom, že incidenty a problémy, které stěžovatel popsal, neměly přímou souvislost s jeho vycestováním a podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatelem popisované situace neměly charakter, frekvenci a dobu trvání, které by jim dodaly intenzitu označitelnou za pronásledování či za vážnou újmu, která by odůvodňovala udělení doplňkové ochrany.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Protože se jedná o kasační stížnost podanou ve věci udělení mezinárodní ochrany, zabýval se NSS v souladu s § 104a s. ř. s. nejprve tím, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů, a zda je tedy ve smyslu citovaného ustanovení přijatelná. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou NSS; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelů.

[8] Kasační stížnost může být přijatelná mimo jiné tehdy, pokud je v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelů. Tak tomu je i v právě projednávané věci.

[9] Podle správního spisu stěžovatel uváděl, že byl v zemi původu od roku 2009 členem organizace Solfront a v roce 2010 vstoupil do organizace Dalga, která je předchůdkyní Azerbaijan Auropa Harakati, kam přestoupil v roce 2012. V rámci těchto organizací zpřístupňoval a překládal různé vzdělávací materiály v oblasti lidských práv a negativního vlivu duchovních. Diskutoval s mladými lidmi o politické situaci, organizoval různá setkání. V roce 2014 pobýval v Nizozemsku a poté v ČR, čímž se snažil vyhnout vojenské službě v zemi původu, protože v březnu 2014 začali v jeho zemi původu mobilizovat již dříve odvedené vojáky v záloze. Protože se následně situace ve vlasti zlepšila, vrátil se. V roce 2016 se politická situace začala zhoršovat a policie začala zatýkat mladé lidi i za nesmyslné přestupky, takže se s manželkou rozhodli přestěhovat na venkov do obce Sutepe. Byli zde ovšem nápadní tím, že nežili v souladu s islámem jako ostatní obyvatelé obce. Dne 10. 8. 2016 se stěžovatel dostal v této vsi do potyčky se dvěma muži, kteří mu vytýkali jeho oděv. Poté, co se ohradil, ho pořežali na noze. Druhý den incident nahlásil na

policii, ta však sdělila, že pokud na pachatele ukáže, mohou je zatknout, jinak ne. Stěžovatel byl přesvědčen, že muži, kteří jej napadli, byli vysláni policií. Mělo jít o způsob zastrašení. Následně se stěžovatel s manželkou vrátili do Baku a rozhodli se zúčastnit dne 17. 9. 2016 mítinku na stadionu Mehsul. Policie jim zabavila transparenty. Mítinku se účastnili i tajní policisté, kteří vše natáčeli. Dva dny po mítinku byli stěžovatel a jeho manželka předvoláni na policii. Policisté jej bili pěstmi do zad a stehy, nadávali mu a vyptávali se na kontakty a jeho roli při organizaci mítinku. Po pěti hodinách byl propuštěn. Po této události se s manželkou rozhodli s politickými aktivitami přestat, ovšem v prosinci 2016 začala být plánována olympiáda muslimských zemí. Ázerbájdžán měl tuto akci financovat, s čímž stěžovatel nesouhlasil a s manželkou proti tomu protestovali formou vylepování samolepek. Domnívá se, že je zachytil kamerový systém, protože byli dne 19. 12. 2016 předvoláni na policii. Policisté nechali stěžovatele i jeho těhotnou manželku 7 až 8 hodin bez vody a jídla. V pohovoru konaném dne 22. 2. 2017 popisoval, že ho bez obvinění bili obuškem, a to i po hlavě, a vyhrožovali mu, že manželce rozkopou břicho a polijí ji horkou vodou. Vyzvali jej, aby zaplatil úplatek za propuštění. Jeho otec přijel a policii úplatek zaplatil. Tento incident vedl ke zhoršení stavu těhotné manželky. Bylo jim doporučeno změnit prostředí a vycestovat do zahraničí. Dne 6. 2. 2017 odletěli do Maďarska, následně se dověděli, že jsou ve vlasti hledáni a že policie přišla k nim do bytu a zabavila jim mnoho osobních věcí. Obával se, že v případě návratu do země původu by mu tamní policie mohla například podstrčit narkotika a obvinit jej z jejich držení. Rozhodli se přejet do ČR, kde požádali 16. 2. 2017 o mezinárodní ochranu. Dne 5. 5. 2017 se pak v ČR narodila stěžovatelova dcera, tedy stěžovatelka.

[10] Podle žalovaného i podle krajského soudu nedosáhly popisované incidenty úrovně, kterou by bylo možno označit za pronásledování. Žalovaný nezpochybnil skutečnost a závažnost stěžovatelem popisovaných incidentů (viz poslední odstavec strany 6 a první odstavec strany 7 rozhodnutí), ovšem zdůraznil, že zadržení trvalo vždy jen několik hodin, poté byl stěžovatel propuštěn. Jakkoliv bylo možno považovat jeho zadržení na policii v souvislosti s jeho účastí na mítincích a roznášením letáků za nepříjemné, nedá se dle žalovaného hovořit o situaci, která by svou závažností dosáhla míry pronásledování. S tím se ztotožnil i krajský soud. V obci Sutepe pak stěžovatele napadly toliko soukromé osoby, a to pro jeho chování a oblečení, které nebylo v souladu s konzervativní muslimskou vírou útočících mužů. Stěžovatelka pronásledování nemohla být ani vystavena, neboť se narodila až v ČR.

[11] S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Souhlasí pouze s tím, že incident, k němuž došlo 10. 8. 2016 v obci Sutepe a při němž byl stěžovatel pořezán na noze, měl podle obsahu správního spisu povahu potyčky s několika soukromými osobami, které i podle stěžovatele byly motivovány spíše nábožensky, neboť jeho oděv a chování považovaly za nevhodné a odporující místním zvyklostem. Není naopak patrné, z čeho stěžovatel dovozuje, že útočníci byli posláni policií kvůli zastrašení. Tuto jeho domněnku ve správním spise ani ve stěžovatelově výpovědi nic nepotvrzuje. Ve vztahu k tomuto incidentu tedy nebyl splněn požadavek, aby za akty tvrzeného pronásledování byla alespoň zprostředkovaně odpovědná státní moc, jak plyne z § 2 odst. 6 zákona o azylu: *Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se*

pokračování

rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Ani podle Nejvyššího správního soudu tedy nelze tento incident označit za důvod odůvodněných obav z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.

[12] Zcela jinak než žalovaný a krajský soud ovšem Nejvyšší správní soud nahlíží na trojici incidentů, kterým stěžovatel a jeho manželka čelili po svém návratu do Baku, tedy v období od září 2016 do února 2017. Je třeba připomenout, že žalovaný ani krajský soud netvrdili, že by stěžovatelova tvrzení byla nedůvěryhodná. Pouze se shodli, že újma, kterou stěžovatel utrpěl, nebyla dostatečně intenzivní, aby ji bylo možno označit za pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu či aby zakládala odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu jeho § 12 písm. b). Ve vztahu k oběma písmenům tohoto ustanovení je mezi stěžovatelem a žalovaným sporná právě otázka, zda zacházení, jemuž byl spolu s manželkou vystaven, dosahovalo intenzity pronásledování.

[13] Žalovaný i krajský soud založili svá zamítavá rozhodnutí na závěru, že jednání, jimž byl stěžovatel vystaven, nelze klasifikovat jako pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu: *Pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*

[14] Citované ustanovení transponuje do zákona o azylu zejména směrnici 2011/95/EU, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). Její článek čl. 9 v odst. 1 stanoví podrobnější definici pronásledování jakožto jednání, které je

a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo

b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).

[15] V čl. 9 odst. 2 pak kvalifikační směrnice poskytuje demonstrativní výčet jednání, která jsou za pronásledování považována. Ve vztahu ke stěžovateli jsou relevantní první dvě písmena tohoto odstavce: 2. *Za pronásledování ve smyslu odstavce 1 mohou být mimo jiné považována tato jednání:*

a) použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí;

b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem; (...)

[16] Nejvyšší správní soud se ve shodě se stěžovatelem domnívá, že trojice incidentů, jimž byl vystaven od září 2016 do února 2017, společně zakládá tzv. pronásledování na kumulativním základě. Tento právní pojem obsažený v čl. 9 odst. 1 písm. b) kvalifikační

směrnice rozebral NSS například v rozsudku ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1 Azs 40/2007 - 129, kde pro účely řízení o udělení azylu připomněl, že je „*v každém takovém případě nutno pečlivě posuzovat, zda konkrétní formy negativních reakcí žadatelova okolí dosáhly jednotlivě či ve svém souhrnu (kumulativně) takové intenzity, aby je bylo lze považovat za „opatření působící psychický nátlak“ ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu*“ (pozn. soudu: nyní jde o výše citovaný § 2 odst. 4). V rozsudku ze dne 14. 6. 2012, č. j. 6 Azs 4/2012 - 67, pak soud posuzoval situaci manželů, občanů Běloruské republiky, z nichž manžel byl dvakrát vyslýchán policií, která jej varovala, že by se měli s manželkou přestat účastnit opozičních aktivit a distribuovat letáky na opozičních mítincích, a v tomto směru byli varováni i svými zaměstnavateli. NSS k tomu ve vztahu k manželovi konstatoval, že „*stěžovatel v dané době čelil celé sérii ústrků, které ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 61, publikovaného pod č. 1066/2007 Sb. NSS, samy o sobě sice nedosahovaly dostatečné intenzity či systematickosti, aby je bylo možné považovat za psychický nátlak, avšak správní orgány ani krajský soud se ve svých rozhodnutích nezabývaly tím, zda tyto útoky nedosahují požadované intenzity společně, tedy ve svém souhrnu, a zda se tedy v případě stěžovatele a) nejedná o tzv. pronásledování na kumulativním základě.*“

[17] Pokud je tento právní názor aplikován na situaci stěžovatele, shledává NSS na rozdíl od krajského soudu a žalovaného, že byl spolu se svou manželkou vystaven zacházení, které do jejich základních práv zasáhlo obdobně jako v případě posuzovaném v právě citovaném rozsudku č. j. 6 Azs 4/2012 - 67. Intenzita těchto zásahů se navíc zvyšovala: nejprve pětihodinový výslech s použitím mírného násilí, poté sedmihodinový výslech s hrubším násilím a výhrůžkami směřovanými vůči stěžovatelově těhotné manželce, nakonec po jejich odjezdu ze země domovní prohlídka, kterou lze vnímat jako předzvěst případného trestního stíhání, a tedy jiný, ale neméně intenzivní zásah do jejich práv. Podle názoru Nejvyššího správního soudu lze tato opatření v jejich kumulativním účinku a také s přihlédnutím ke stupňování jejich povahy chápat jako pronásledování.

[18] Jde přitom o pronásledování, které je zjevně propojeno se stěžovatelovou politickou aktivitou, tedy sdružováním v politických organizacích, účastí na demonstraci, respektive s roznášením letáků kritizujících konkrétní aktivitu vlády. Pokud nebude tato souvislost v dalším řízení vyvrácena, jedná se o pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, respektive o jednání zakládající odůvodněný strach z pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. b) téhož zákona. Na základě stávajícího stavu dokazování tak byly v řízení o udělení mezinárodní ochrany dány důvody pro přiznání mezinárodní ochrany ve formě azylu podle těchto dvou ustanovení. Vzhledem k tomu, že stěžovatelova činnost spadá pod pronásledování z důvodu politického přesvědčení, respektive pod uplatňování politických práv, tak jak bylo vymezeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, č. 1713/2008 Sb. NSS, není již třeba samostatně rozebírat, zda by u něj byl splněn i důvod příslušnosti k azylově relevantní sociální skupině.

[19] Nelze přitom přehlédnout také nezpochybňovaný stav dodržování lidských práv ve stěžovatelově zemi původu. K ní žalovaný na straně 9 svého rozhodnutí uvedl, že „*v Ázerbájdžánu je velice problematická situace zejména z pohledu nevládních organizací, médií, ochránců lidských práv, politických aktivistů, novinářů, obecně osob vystupujících proti*

pokračování

režimu. Ázerbájdžán v poslední době stále více vystupuje proti různým projevům politických práv, svobodě projevu či občanské společnosti.“ Krajský soud pak v bodě 21. rozsudku ve shodě se žalovaným dodal, že „*skutečnost, že v této zemi existuje ne zcela demokratický režim, který pošlapává lidská práva, ještě neznamená, že kterýkoliv občan takové země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven.*“ K tomu je ovšem třeba dodat, že stěžovatel dosud nezpochybněným způsobem prokázal, že není pouze „*kterýkoliv občan takové země*“, ale že byl vystaven zcela konkrétním omezením lidských práv při třech vzájemně souvisejících incidentech během necelého půl roku, což zakládá pronásledování na kumulativním základě. Pokud krajský soud v tomtéž bodě zdůraznil, že „*[p]oslední problém s policií měl mít v roce 2012, poté žádným potíží až do září roku 2016 vystaven nebyl*“, je třeba znovu připomenout, že klíčové jsou právě tyto incidenty, k nimž došlo od září 2016, tedy v době těsně předcházející stěžovatelově odjezdu ze země původu.

[20] Skutečnost, že o mezinárodní ochranu požádal spolu s manželkou prakticky ihned poté, co přicestoval do ČR, a tedy jen několik dnů po odjezdu ze země původu, také zcela vyvrací tvrzení žalovaného, s nímž se ztotožnil v bodě 22. rozsudku i krajský soud, že důvodem stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha o legalizaci jeho dalšího pobytu. Není vůbec patrné, na jakém základě žalovaný k tomuto závěru dospěl. I krajský soud jej označil za přílehlavý bez jakéhokoli odůvodnění.

[21] Nejvyšší správní soud se tedy neztotožňuje se způsobem, jakým právní otázku intenzity zásahů do lidských práv, jimž stěžovatel čelil v zemi původu, posoudil krajský soud. Ten navíc pouze potvrdil právní názor žalovaného. Je tedy namístě zrušit jak napadený rozsudek krajského soudu, tak také jemu předcházející rozhodnutí žalovaného. Pokud bude s dostatečnou pravděpodobností (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82) akceptována stěžovatelova skutková verze, je třeba jednání, jemuž byl vystaven, označit za pronásledování ze strany státních orgánů jeho země původu.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil.

[23] Jelikož již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí správního orgánu (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.), zdejší soud zrušil i rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[24] Podle § 110 odst. 3, věty druhé, s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Žalovaný, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Stěžovatelé měli ve věci plný úspěch, proto by jim soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení, avšak žádné náklady řízení jim nevznikly, neboť náklady jejich právního zastoupení v řízení o kasační

stížnosti hradí soud, v řízení před krajským soudem zastoupení nebyli a jiné náklady netvrdili. Žádný z účastníků tedy nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[25] Stěžovatelům byla Nejvyšším správním soudem ustanovena advokátka podle § 35 odst. 9 s. ř. s. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Odměna ustanovené zástupkyně činí za jeden úkon právní služby 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. S ohledem na skutečnost, že ustanovená zástupkyně společně zastupovala oba stěžovatele, náleží za každou z těchto osob odměna snížená o 20%, tj. 2 480 Kč podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu. Ustanovená zástupkyně tedy v řízení učinila za oba stěžovatele dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti), za něž náleží odměna ve výši 2 480 Kč. Odměna ustanovené zástupkyně celkem činí 9 920 Kč [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu]. Dále uvedené zástupkyni náleží ke každému z těchto dvou úkonů právní služby náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 600 Kč, a celkem tedy odměna a náhrada hotových výdajů činí 10 520 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. května 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu